

Вяземски. Азъ се поспрѣхъ въ недоумѣние, да ида ли при тѣхъ или да се върна, но княза разрѣши моето колебание.

— Елате, елате по-скоро, васъ можатъ да ви убиятъ, ми каза княза. — Защо се излагате безъ нужда на опасностъ?

Това княжево внимание азъ приехъ за тънко напомнювание на моята обязанностъ да не напускамъ своето мѣсто, толкова повече, че самъ княза, безъ да гледа на неприятелскитѣ куршуми, постепенно и неустрашимо обикаляше повѣренія му лѣво-флангови участъкъ на позицията и насърдчаваше подчиненитѣ си.

— Виновния, ваше сиятелство, куршума и въ окопитѣ го намира, му отговорихъ азъ.

— Това е истина, ваше сиятелство, прибави Чилиевъ, като му расказа за вчерашния случай въ окопа на 3-я рота,

— Поздравлявамъ ви, се обърна княза къмъ мене, вий твърдѣ щастливо сте се отървали.

Трѣбва да кажа, че князъ Вяземски охотно встѣпваше и водяше разговори съ най-младия подпоручикъ. Той се отнасяше къмъ младитѣ снисходително, а къмъ старшитѣ — почтително.

Азъ расказахъ моя планъ на княза и Чилиева и молихъ да ми се разрѣши да го приведа въ изпълнение. Забравихъ да кажа, че тукъ бѣше и щабсъ-капитанъ Поповъ, който не можалъ да се стѣрпи отъ да не дойде при ротата си за да вземе участие въ боя, при всичко, че раната му не бѣше заздравѣла. Поповъ първъ се исказа за изпълнимостъта на моя планъ и когато князъ Вяземски и Чилиевъ го одобриха, той изяви желание да вземе участие въ това нападение на турскитѣ стрѣлци и да рѣководи командата. Княза, обаче, го разубѣди въ това му намѣрение, като посочи на болния му кракъ, който можеше да го накара пакъ да се върне въ Габрово.

Азъ се върнахъ при ротата радостенъ. Едвамъ що бѣхъ сѣдналъ, свирна не далеко отъ менъ куршумъ и удари въ нѣщо.

Опълченеца Петровъ, блѣденъ като смъртъ започна да вика.

— Охъ, убиха ме, убиха ме, умирамъ!

— Защо викашъ? му казахъ азъ, като се приближихъ до него. Не се бой, такъвъ юнакъ като тебе и граната не може да го свали.

Тѣзи мои думи утѣшиха и окуражиха ранения, който сконфузено започна да се смѣе. Смѣхътъ му, обаче, приличаше на плачъ. И това не бѣше за чудение. Петровъ бѣше дѣте на 17—18 години.